

Mit jelent mára a rendszerváltozás?

Röviden: sokak egykori illúzióinak a végét. Annak a reménykedésnek a meg-
hiúsulását, hogy a nyugati demokrácia egyértelműen más, jobb politikai-erköl-
csi rendet jelent. S egyben annak belátását, hogy a (poszt)modern kor materia-
lista/ateista dominanciájú európai világa nem egy „fejlettebb” humanista kor,
hanem a mindig gyarló és esendő (bűnös) ember technikai hatékonyságban
ugyan bármely korábbi időt túlszárnyaló rendszere, de nem egy jobb kor, mely
után milliók vágyakoztak.

*

Ennek a helyzetnek persze szerteágazó konkrét okai is vannak. Először is
az, hogy a magyar társadalom többsége hanyatló állapotban kapott egy nagy
politikai-történelmi lehetőséget akkor, amikor nyugaton is a több évtizedig
uralkodó jóléti társadalmak bomlásnak indultak, s visszatért az emberekre te-
kintettel nem levő szabadpiaci (neo)liberalizmus. A kommunizmus által gaz-
daságilag zömmel kizsigerelt s erkölcsileg erőteljesen lepusztított „keleti világ”
így nem számíthatott a „demokratikus” nyugat szolidáris, felzárkóztatást is
segítő magatartására.

Sőt. Itt gyakorlatilag egy európai újragyarmatosítás indult el csak a helyi kom-
munista elit magán-és csoportérdekeit figyelembe vevő módszereivel. Gyakorla-
tilag letarolták a helyi termelő kapacitások nagy részét, s az elvtársak segítségével
a legtöbb helyen még az egzisztenciális szempontból fontos közszolgáltatásokat
is kézbe vették, vagyis „privatizálták” (sokszor nyugati állami vállalatok!). Ma-
gyarországon másfél millió munkahely tűnt el úgy, hogy a városi emberek nagy
része teljesen elveszítette korábbi öngondoskodásra való képességeit!

S mindez a „demokrácia” és az emberi jogok dicsőítő kórusának folyamatos
zúgása közben történt. Egy olyan új-régi politikai és kulturális (lumpen=helytartó)
„elit” megdönthetetlennek látszó uralma mellett, s a nyugati haszonélvezők,
üzlettársak masszív támogatásával, hogy a magyar társadalom kettészakadt.
Egy nagyobb rész a semmivel sem indokolható régi kádári reflexek szerint várt

és szavazott a „baloldali” csodaígéretekre, s egy kisebb rész a radikális (jobb-oldali) tiltakozás közben ment további zsákutcába. A szervezetlen és szolidaritásról leszoktatott, apolitikus tömeg nagy része pedig mindig fogékony volt az ügyesen alkalmazott liberális manipulációra (különösen Budapesten!).

A gazdasági elszegényedésnek regionálisan nagy különbséggel végbement folyamata mellett, a rendszerváltozás során súlyosbodott, a többi szomszéd országhoz képest nálunk hamarabb elindult a demográfiai válság; amely „kétágú” társadalmi problémát jelent. Egyértelmű csökkenést a nem cigány népességet illetően (amelyet mérsékelt a határon túli magyarok bevándorlása), s egy jelentős növekedést a cigány lakosságot tekintve. Ez utóbbi azért okoz jelent alkalmanként súlyos regionális feszültségeket, mert a cigányság egy igen jelentős része kulturálisan még mindig képtelen az együttélési normák (munka, tulajdon, tanulás stb.) betartására. Az ún. liberális jogvédők így ezért sokszorosan kártékonyak, mert a cigány kisebbséget folytonosan áldozatnak állítják be, s teljesen elhanyagolják öngondoskodásra nevelésük követelményét. Sajnos ez a probléma az ostobán „liberális” „európai” értelmiség miatt állandó támadások céltáblájává teszi Magyarországot. Miközben a valóságban évente milliárdok folynak el – zömmel hatástalanul! – a cigányság integrációjára! (Talán az újabb nyugati bevándorlással kapcsolatos konkrét tapasztalatok változást hoznak e téren.)

A rendszerváltozás során a döntő többségben apolitizált magyarság valójában csak lassan ismerte fel saját érdekeit s azt, hogy a volt kommunista vezetőség és kemény érdekképviseleti holdudvara tulajdonképpen a kádári kor struktúráit és pozícióit akarja rögzíteni. S ez igen nagy mértékben sikerült is nekik. Sokak számára ezért nem volt *igazi* rendszerváltozás. Másrészt pedig azért nem, mert egy bűnös rendszer *vezető* képviselőivel szemben nem volt számonkérés és elszámoltatás. Itt van a rendszerváltozás legnagyobb hiányossága. S ez alól az sem ad felmentést, hogy a „demokratikus” Nyugat hivatalos képviselőinek nagy része egyáltalán nem hajlandó a kommunizmust ugyanolyan bűnös rendszernek tekinteni, mint a náciizmust. Pedig a valóság ugyanaz volt, csak éppen az áldozatok nyugati érdekképviselete volt sokkal gyengébb.

Negyedszázad telt el a rendszerváltozás után, s egy lassú, de – úgy tűnik – tartós regeneráció indult el a magyarságban. (Ez részben még a kisebbségi magyarságra is vonatkozik!) A szabadság légkörében ugyanis lassan megmérődtek a jelszavak és ígérek. Negyven év hazugságai immár egyre nyilvánvalóbb hazugságok lettek, s a „Nyugat” is valóságos helyére került. A kádárizmus lumpen (=jórészt teljesítmény nélküli) „elitje” is elerőtlenedett, és hiteltelen lett. Sok ellentmondással, de lassan ismét öngondoskodó lesz a magyarság. Olyan közösséggé lesz, amely kezelni tudja a cigányság ügyét, védett lesz a magyarországi, főleg budapesti értelmiség egy részének magatartásával s a zsidóság ürügyén támadókkal szemben is. Ez utóbbi kapcsán még vannak elhibázott reakciók, de a többség már tudja a megoldást: nem kell minden, jórészt tudatos provokációra reagálni!

A magyar társadalom nagyon nehezen „kiizzadott” magából egy „alternatív vezető erőt”, a Fideszt, amely nem kevés hibával, de mindvégig a *magyar nem-*

zeti érdekek szerint próbál politizálni. Ez a politikai erő immár képes letörni a nyugati helytartóságba átment, egykor zömében moszkvai helytartósági csoportok népbütítő politikájának hatékonyságát, s – úgy tűnik – ismételten is képes többséget szerezni. A magyar rendszerváltás utolsó, döntő harcait így 2014-ben vívják meg. Egyszerűen azért, mert a magyar társadalom hagyományos polgári erőit a kádárizmus nagyrészt felmorzsolta, korrumpálta. Az elvtelen, de jól szervezett posztkommunista erőkkkel sokáig nem tudtak sikeresen megmérkőzni (lásd Antall-kormány!).

Most Magyarországon egyszerre folyik *egy nem túl szimpatikus érdekharc* – amely persze elkerülhetetlen! – és *egy egzisztenciális értékküzdelem* a jövőért. A kádári „elit” minden téren megkérdőjelezhetetlen vezető erőnek gondolja magát, hozzászokva ahhoz, hogy családi folytonossággal uralta a magyar világot akár teljesítmények nélkül is! A nagyon vegyes eszközökkel szerzett anyagi javairól is azt gondolja, hogy az eredetileg másoktól elvett javak s a nép időközbeni alkotásai náluk egyedüli méltó kezekben vannak. S közben teljesen elfeledkezett már a közösségi vagyoni közösségi funkciójáról. Eredeti tulajdonosnak (történelmi alapon) gondolja magát. S úgy próbál viselkedni – nagy nyugati üzletlátszóval –, mintha minimum kétszáz éve „liberális” és „demokrata” legitim elit volna. Ebben a harcban súlyos felelősséget visel a magyar politika azon része, amely a magyar nemzeti érdekek ellen lép fel következetesen – abban egykori kommunista áruháza miatt veszélyt látva magára nézve.

A rendszerváltásban Magyarország politikai függése alapvetően átalakult. A korábban Moszkvához kapcsolt ország – nagy társadalmi támogatottsággal – gyorsítottan a „Nyugathoz” kapcsolódott. De, mint már említettük, a mai Nyugatot már nagyrészt a multinacionális globális cégek dominálják akár Washingtonban, akár Brüsszelben. Ezek olyan, többségében pénzügyi tőkeközpontokat jelentenek, amelyeket a folyton növekvő profitokon túl nem érdekel más! Jobbára a feltétlen politikai és kulturális alárendelés a céljuk, s a legélesebben szemben állnak minden helyi/nemzeti érdekérvényesítéssel, szellemi-lelki hagyománnyal. Ez a nyugati célrendszer messzemenően egybeesik a magyar „baloldal” évszázados hagyományával, azzal, hogy a nálunk uralkodó nemzeti („nacionalista”) gondolkodással szemben részben „internacionalizmust”, részben pedig – teljesen diszfunkcionálisan! – „demokráciát” hirdet.

S ezzel eljutottunk a magyar, de általában is a közép- és kelet-európai rendszerváltások alapproblémájához. Ahhoz ugyanis, hogy a „demokrácia” a társadalom többségénél – még a volt Szovjetunióban is! – létbiztonsági és életszínvonalbeli csökkenéshez vezetett. Ez a helyzet azt eredményezte, hogy nálunk is a kommunista utódpárt 2010-ig egyik meghatározó ereje maradt a politikának, szépen összefogva a „nyugatos liberálisokkal”. E két politikai erőnek együtt sokáig mindent eldöntő súlya volt a gazdasági életben s főleg a médiában. S kapcsolati tőkebeli előnyeik miatt (valamint a nemzeti tőkét gátlástalanul kiárusító privatizációs szerepük következtében) élvezték a „demokratikus Nyugat” kritikátlan támogatását. A nyugati sajtó egy része ma is úgy viselkedik, mintha Magyarországon az egykori „antifasiszta” koalíció harcát kellene foly-

tatnia. Nyomorúságosan materialista szemléletüket persze „demokráciának” maszkírozzák.

Negyedszázad óta ezért Magyarországon egy ócska, velejéig hamis politikai-szellemi háború is folyik, amely – folytonos provokációként – állandó feudálisozás, rasszistázás, antiszemitázás, újabban már a posztkommunisták oldaláról bolszevistázás is folyik mindazok ellen, akik így vagy úgy, de antikommunisták. Nyugodtan kijelenthető például, hogy az antiszemitizmus-vád, egyben tudatos antiszemitizmus „termelés”. Más oldalról – szintén tudatosan – a polgári, keresztyén és nemzeti örökség folytonos rombolása is folyik. Azoknak, akiknek Magyarország csak *telephely* hatalmi vállalkozásaik működtetésére, a gátlástalan hazudozás és rágalmozás teljesen legitim eszköz. Sajnos, sokan nem vették, nem veszik észre, hogy szélső radikális válaszaik egyértelműen ártanak a magyarságnak, itthon és főleg a határokon túl!

A rendszerváltozás idején a magyarság többségét a volt kádárista erők (kommunisták és „liberálisok”) befolyásolták és uralták politikailag. A haszonélvezők és buták szívós szövetségével a „lényeglátó” antikommunisták kis, radikális csapatai túl hagyományosak és jórészt öregek voltak. Ezért igen lassú és nehéz folyamat volt egy polgári, nemzeti és keresztyén szellemű, nem radikális, antikommunista ellenpólus kiépítése. De végül is a magyar társadalom alapos neoliberális kioktatása segített. Érdekes módon a magyar vidék magához térése – a teljesen lumpenesedet népességrészek kivételével – gyorsabb és alaposabb volt, mint a városi s főleg fővárosi „proletárok” kijózanodása. Ez utóbbi népesség szociáldemokrata elitjének és a „tisztos szegénység” kultúrájának elvesztése után nem képes megérteni azt, hogy egykori kádárista urai számára ő ma már csak szavazási „vatta”.

Sajnos az elmúlt negyedszázadban a gondolkodási-tudati viszonyoknak a *valós* létezéssel való szinkronba hozására sokkal kevesebb történt, mint amennyire szükség lett volna. Az idősebb népesség gondjai közepette, meg gyakran utódaiban is, inkább a múlt emberei felé fordult, hogysem megértené egy torzító négy évtized tanulságait! A kommunista halottnak még mindig nő a körme! S ilyenkor felbőszítő látni a volt, ma is jól szituált kommunista apparatcsikokat, akik – esetleg – több nyelven olvassák a nyugati érdekeket képviselő sajtót, hogy mennyire nem érdekli őket saját népük sorsa. Ha érdekelte s érdekelné őket, akkor nem azok „érveire”, hanem a saját érdekeink összefüggéseire koncentrálnának. Azt is lehetne tehát sommásan írni, hogy a rendszerváltozás óta a fő politikai front azok között húzódott, akik keresztyén és nemzeti alapú közösségi szolidaritásban akarják népüket felemelni, s azok között, akik népüket uralmi objektumnak tekintik.

Erre a legszebb bizonyíték az IMF-hez való viszony. Az álbaldal mindig engedelmeskedni akar egy olyan multinacionális profitérdekeket képviselő szervezetnek, amelyet teljesen természetesen nem érdekel a magyarság sorsa. Félájultán ámulják a nyugati sajtó és nagykövetségek „demokratikus” álláspontjait, amelyeket szintén nem a magyarság, hanem a multinacionális tőkeközponatok és/vagy a saját nemzeti tőkés vállalataik profitja érdekel. Persze ők azt te-

szik, ami a dolguk. Kérdés csak az, hogy a magyar posztkommunisták miért lelkesednek az idegen célokért?! S miért csodálkoznak, ha így a magyar hazafiság megkérdőjelezi az ő közösséghez tartozásukat?

Mit ér az olyan „modernizáció”, amely a nemzet nagy részének semmit sem hoz? Mit ér az olyan „demokrácia”, amely csak az erősek egyéni érdekeit szolgálja?

Szómágia uralta a magyar politikát és közéletet majd negyedszázadon át. Sőt egyesek számára még ma is ez a lényeg. Egy olyan politikai korrektség, amelyben állandó a bűnbakok köre, olyan abszurditáshoz vezet például, hogy kommunisták nem voltak, nincsenek, de „fasiszták” (igazából ezen talán náciit lehet érteni!) mindig és mindenhol vannak. Érdekes ellentmondás viszont az, hogy az évtizedek óta eltűnt „fasizmussal” ellentétben a kommunista közelmúltnak nincs „okozó” szerepe. Elítélendő „kommunistázásnak” számít az, ha valaki annak súlyos társadalmi és gazdasági örökségéről beszél. Legfeljebb a Rákosi-kort lehet kritizálni. Így aztán a múlt tisztázása nagyon lassan halad – pedig ezt nem volna szabad megspórolni!

A teljesen kiüresedett kádárizmus haszonélvező örökösei ugyan máig nem voltak képesek koherens eszmerendszert összeállítani, de a kádárizmus magyar múltat gyalázó, hazug módszereit és tartalmait töretlenül alkalmazzák. Sajnos a magyarság érdekei és jövője a négy évtizedes kommunizmus tragédiái után gyakran nem esnek egybe a „fejlett” Nyugat önző érdekeivel. Nekünk egy kemény rekonstrukciós kurzusra van szükségünk, s nem arra, hogy erőforrásainkat multinacionális cégek birtokolják és diktálják. Mit ér a magyarságnak a „demokrácia”, ha a nemzet többsége szegénységbe süllyed?

Lassan tér magához a magyarság, s ennek egyik nagy okozója az, hogy „konzervatív” körökben is, főleg a fiataloknál, erősödik az az individualizmus, amely az egyéni életben s a kulturális értékvilágban ugyan őrzi a konzervativizmust, de a politikában és főleg a gazdaságban a neoliberalizmussal azonos neokonzervativizmust preferálja. Azaz a közösségi szolidaritást, a szegényekkel kapcsolatos áldozatvállalást nem tartja fontosnak. (Amerika konzervatív „felső köreinek” mintája ez egyre inkább!) A Fidesznek nagy erőfeszítéseket kell tennie azért, hogy e zsákutcát elkerülje. Nem szabad elfeledni azt, hogy a kádári világ „szocialista” hagyatéka is ez!

Összességében azt mondhatjuk, hogy a magyar társadalom/nemzet erősen szétesett állapotban került a nagy lehetőségeket is nyújtó rendszerváltozásba. Olyan újrakezdési kényszerek határozták meg helyzetét, amelyekben önmagán kívül nem számíthatott senkire. Sőt, a nemzet egy része egyértelműen felkínálkozott – mint elődei is – kiszolgáltatásra, idegen érdekek elsődleges képviselőre.

Az 1956-os sokkból tanuló kádárizmus gulyáskommunizmusa ezért brutálisan omlott össze, s az „élenjáró” Magyarország súlyos válságterület lett. Az 1998–2002 közötti regenerációs kísérlet túl rövid volt. Akkor látszott meg az, hogy minden helyzetben a döntő tényező az emberi szellemi-lelki tőke. A négy évtizedes agymosást majd csak a sikeres agymosók erkölcsstelen és tehetetlen utódainak félretolásával lehet felszámolni. Sok tanulság vár még levonásra!